

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14.10.1996, sp. zn. 4 Ko 260/96, ECLI:CZ:VSPH:1996:4.KO.260.1996.1

Číslo: 24/1998

Právní věta:

Pohledávky úpadce patří do konkursní podstaty. Závěr o vyloučení nedobytných pohledávek z podstaty je možné učinit až po prohlášení konkursu (§ 27 odst. 6 zákona č. 328/1991 Sb.), nikoli již při úvaze o tom, zda majetek dlužníka zřejmě nepostačuje k úhradě nákladů konkursu (§ 12a odst. 3 téhož zákona).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 14.10.1996

Spisová značka: 4 Ko 260/96

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Konkurs a vyrovnání

Předpisy: 328/1991 Sb. § 6 odst. 2

§ 12a odst. 3

§ 27 odst. 1

§ 27 odst. 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Usnesením č.j. K 116/96-54 ze dne 18. 7. 1996 prohlásil Krajský soud v Ústí nad Labem na návrh R. K. S., a. s., v P. konkurs na majetek W., v. o. s. v L.; správcem konkursní podstaty ustanovil JUDr. L. S. a vyzval věřitele odpůrce, aby do 30 dnů od prohlášení konkursu přihlásili všechny své nároky s uvedením jejich výše, právního důvodu vzniku a jejich zajištění.

V odůvodnění usnesení soud uvedl, že navrhovatel odůvodňoval svůj návrh na prohlášení konkursu na majetek odpůrce tím, že mu odpůrce dluží zaplacení ceny zboží v celkové výši 90 377 Kč, jež od navrhovatele odebral v letech 1992 až 1994. Skutečnost, že tyto pohledávky navrhovatele vůči odpůrci vznikly a staly se splatnými postupně v období leden 1992 až červenec 1994, doložil navrhovatel soudy stejnopisy dodacích listů a faktur. Námitku odpůrce, že cenu zboží nezaplatil, neboť mu navrhovatel nedodal jakostní osvědčení, soud hodnotil jako účelovou, když toto tvrzení odpůrce se týkalo pouze jedné dodávky zboží. Splatnost této pohledávky nastala v červenci 1994. Jako dalšího věřitele odpůrce uvedl Ing. J. L., který soudu sdělil, že má vůči odpůrci pohledávku ve

výši 58 134 Kč (za pronájem osobních automobilů), jež se stala splatnou ve druhé polovině roku 1995. Z těchto skutečností soud dovodil, že odpůrce je v úpadku, neboť má více věřitelů, jimž dlouhodobě neplní své splatné závazky. Protože odpůrce soudu neposkytl úplné informace o svých majetkových poměrech, vycházel soud z tvrzení samotného odpůrce, že má několik pohledávek v celkové výši cca 1 343 521 Kč "bez penalizací a sankcí za újmy" vůči svým dlužníkům. Přestože podle názoru soudu prvního stupně nelze očekávat, že se všechny nároky odpůrce podaří vymoci, považoval soud za zřejmé, že i tento majetek odpůrce postačí na úhradu nákladů konkursu. Soud vyslovil závěr, že podmínky prohlášení konkursu jsou splněny, a protože nezjistil existenci žádné z překážek vylučujících prohlášení konkursu, tento konkurs prohlásil.

Proti tomuto usnesení se odpůrce odvolal a požadoval, aby byl konkurs zrušen a aby jeho situace byla soudem znovu zvážena. V odvolání uváděl, že již ke dni 31. 12. 1995 přerušil podnikatelskou činnost, že nemá majetek postačující k úhradě nákladů konkursu, že jeho pohledávky jsou vesměs nedobytné nebo že jejich uspokojení nelze v brzké době očekávat a konečně, že si není vědom závazků vůči navrhovateli již od roku 1992.

Vrchní soud v Praze svým usnesením potvrdil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 12a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, soud usnesením prohlásí konkurs, bude-li osvědčeno, že dlužník je v úpadku a budou-li splněny ostatní zákonem stanovené podmínky. Dlužník je v úpadku ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 nebo 3 zákona o konkursu a vyrovnání, pokud má více věřitelů a po delší dobu není schopen plnit své splatné závazky nebo - s výjimkou osoby fyzické, která není podnikatelem - je předlužen. Ze znění citovaných ustanovení vyplývá, že pojem úpadku je vymezen dvojím způsobem - jako úpadek projevující se insolvencí dlužníka (nedostatkem platební schopnosti) nebo předlužením. Není přitom nezbytné, aby situace dlužníka naplňovala obě formy úpadku; k tomu, aby konkurs mohl být prohlášen, postačuje zjištění, že dlužník je buď insolventní, nebo že je předlužen. Z ustanovení § 12a odst. 2 a 3 zákona o konkursu a vyrovnání je pak třeba dovodit, které skutečnosti podmiňují prohlášení konkursu: zda není na místě zamítnutí návrhu proto, že majetek dlužníka zřejmě nepostačuje k úhradě nákladů konkursu, případně zda prohlášení konkursu nevylučují skutečnosti předpokládané v odstavci druhém citovaného ustanovení.

V daném případě soud prvního stupně nepochybně zjistil, že odpůrce je v úpadku projevujícím se insolvencí. Tento závěr dovodil jak z dokladů předložených navrhovatelem, tak z obsahu podání odpůrce samotného. Pokud se týká majetku odpůrce, odvolací soud se plně ztotožňuje s názorem vysloveným soudem prvního stupně: pohledávky odpůrce jsou součástí konkursní podstaty a zda tyto pohledávky a další majetek tvořící konkursní podstatu, jež bude sepsána ustaveným správcem, skutečně bude postačovat k úhradě nákladů konkursu, bude zjišťováno v dalším průběhu konkursu. Teprve tehdy bude možné rozhodnout o tom, zda konkursní podstata bude zpeněžována (a za jakých podmínek), případně zda bude postupováno podle ustanovení § 27 odst. 6 zákona o konkursu a vyrovnání a zda nedobytné pohledávky či neprodejné věci budou z podstaty vyloučeny. Pokud tomu tak v budoucnu bude, nic nebrání pozdějšímu zrušení konkursu podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání. Zatím však i shora uvedené pohledávky odpůrce patří do konkursní podstaty a závěr vyslovený soudem prvního stupně ohledně majetku odpůrce nebyl ničím zpochybněn.

Na základě výše uvedených zajištění odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání odpůrce nebylo důvodné, a napadené usnesení proto podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil.